ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐντωμεταξύ, ὁ γιατρὸς ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται ταχτικὰ τὸν Μωρίς, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδηλώνη τὴν ἱκανοποίησί του.

— Πᾶμε πολὺ ὡραία, μοῦ ἔλεγε. Ἂν ἡ βελτίωσις αὐτὴ ἐξακολουθήση, σὲ λίγο καιρὸ θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς πῶ: «Δὲν ὑπάρχει πειὰ κανένας κινδυνος, κυρία μου...»

* * *

Πλησίαζε πειὰ ἡ μέρα ποὺ εἴχαμε ὁρίσει γιὰ τὴν ἑσπερίδα τὴν ὁποία θὰ δίναμε στὴ βίλλα καὶ ἡ Πεπίτα κι' ἐγὼ εἴμαστε πολὺ ἀπασχολημένες μὲ τὶς προετοιμασίες της. Μα κι' ὁ Μωρὶς μᾶς βοηθοῦσε ὅσο μποροῦσε σ' αὐτὲς, λὲς κ' ἤθελε νὰ κινῆται διαρκῶς καὶ νὰ ἀπασχολῆ τὴ σκέψι του.

Εἶχε γίνει ὁ ἀχώριστος βοηθὸς τῆς Πεπίτας, ἡ ὁποία πρωτοστατοῦσε στὶς ἑτοιμασίες, γιατὶ ἦταν πολὺ πιὸ ἔμπειρη ἀπὸ μένα σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ἡ Πεπίτα μὲ τὴ ζωηρότητά της καὶ τὴν πνευματώδη χάρι της, τοῦ ξανάδινε τὸ κέφι του καὶ συχνὰ τὸν ἔβλεπα νὰ γελάη μὲ τ' ἀστεῖα της.

Μὰ, μόλις ἔβλεπε ἐμένα, τὸ χαμόγελο ἔσβυνε ἀπὸ τὰ χείλη του καὶ γινόταν πάλι μελαγχολικός.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ ἐπιδιώκη τὴ συντροφιὰ τῆς Πεπίτας περισσότερο ἀπὸ τὴ δική μου. Τὸ καταλάβαινα πολὺ καλὰ αὐτό... Ἐγώ, ἤμουν γι' αὐτὸν τὸ χαμένο ὄνειρό του, ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του ποὺ μάτωνε ἀκόμα, ἐνῶ ἡ Πεπίτα ἦταν κάτι σὰν μιὰ καινούργια χαρά... σὰν μιὰ καινούργια ἐλπίδα...

Μιὰ καινούργια ἐλπίδα;...

Εἶνε, τάχα σωστὸ αὐτό;... Ὤ! καὶ νὰ ἦταν ἀλήθεια;... Νὰ μποροῦσε ὁ Μωρὶς νὰ ξεχάση ἐμένα καὶ ν' ἀγαπήση τὴν Πεπίτα...

Μὰ τί μὲ κάνει νὰ τὸ λέω αὐτό... Ἔχω καμμιὰ ἔνδειξι ποὺ νὰ μοῦ παρέχη ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα...

Δὲν ξέρω... Τίποτε... Μὰ...

Ἂς εἶνε... Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ εἶν' αὐτὸ ἀλήθεια...

Κ' ἡ Πεπίτα;... Θὰ ἦταν τάχα διατεθειμένη ν' ἀνταποκριθῆ στὸ αἴσθημά του, αὐτὴ ποὺ ἔχει παίξει ὡς τώρα μὲ τόσους καὶ τόσους ἄνδρες γιὰ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψη κατόπιν;... Αὐτὴ ἡ θεότρελλη, μὰ καλὴ καὶ πολυαγαπημένη μου Πεπίτα;

Ὁ Ζὰν, στὸν ὁποῖο ἀνακοίνωσα ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις μου, γιατὶ δὲν ἔχω κανένα μυστικὸ ἀπὸ τὸ σύζυγό μου, μοῦ εἶπε:

— Ποιὸς ξέρει τί γίνεται καμμιὰ φορά;... Τὰ θεωρῶ ὅλα δυνατὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... ἀφοῦ ἐγὼ μπόρεσα νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη σου.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς, Ζάν; Ἂν δὲν ἐκέρδιζες ἐσὺ τὴν ἀγάπη μου, τότε ποιὸς ἔπρεπε νὰ τὴν κερδίση; Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ξέρω κανέναν στὸν κόσμο ποὺ νὰ μπορῆ νὰ συγκριθῆ μὲ σένα... Τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισες ἐσὺ, κανένας ἄλλος δὲν θὰ ἦταν εἰς θέσιν νὰ μοῦ τὴ δώση... Κοντά σου δὲν νοιώθω καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον... Εἶμαι βέβαιη πὼς ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ κυλήση χαρούμενη καὶ γαλήνια, ὅπως τώρα...

— Αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ζὰν, τὴν ἔχουν ὅλοι ὅσοι κάνουν τὸ καθῆκον τους... Τὸ καθῆκον εἶνε ἡ βάσις τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας. Ὑπάρχουν βέβαια συμφορὲς καὶ χτυπήματα τῆς μοίρας, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' ἀποφύγη... Μὰ καὶ τότε ἀκόμα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ξέρη ὅτι τὶς δυστυχίες αὐτὲς δὲν τὶς δημιούργησε μόνος του στὸν ἑαυτό του, τὶς νοιώθει λιγώτερο βαρειές. Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε πάλι στὸν Μωρίς... Μοῦ φαίνεται ὅτι πράγματι δὲν εἶνε τόσο τρομερὰ ὅσο ἄλλοτε... Ἡ ὑγεία του ἔχει βελτιωθῆ σημαντικὰ, κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ὑποφέρει πολὺ λιγώτερο, ἀφοῦ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀρρώστειας του ἦταν ἠθική... Ἂν γίνη ἐντελῶς καλὰ, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς νέος, θὰ μπορέσουμε τότε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ εὐτυχία ἡ δική μας δὲν ἔκανε κακὸ σὲ κανέναν καὶ νὰ τὴ χαροῦμε στὸ μέλλον χωρὶς καμμιὰ τύψι...

— Ναὶ, ἔχεις δίκηο, Ζάν... ἀπάντησα συγκινημένη ἀπὸ τὴν εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων τοῦ συζύγου μου. Ἂν ὁ Μωρὶς πέθαινε ἀπὸ τὸν καϋμό του, τὴν εὐτυχία μας θὰ τὴν σκίαζε πάντα ἕνα σύννεφο... Μὰ ἔχω πειὰ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφήση νὰ γίνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

.. ..

Κ' ἡ μέρες περνοῦσαν...

Ὁ Μωρὶς εἶχε γίνει πειὰ ἀγνώριστος.

Τοῦ ἄρεσε τώρα ἡ κίνησις, ἡ ζωή... Μιλοῦσε, γελοῦσε, καὶ σπάνια πειὰ, σ' ἐλάχιστες στιγμὲς, τὸν ἔβλεπα μελαγχολικό.

Σὲ μένα φερόταν μὲ τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ, σὰν νὰ μὴν εἶχε ὑπάρξει τίποτε στὸ παρελθὸν μεταξύ μας. Μὲ ἔλεγε «κυρία», μοῦ μιλοῦσε στὸν πληθυντικὸ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἀνέφερε τίποτε γιὰ τὸν ἔρωτά του.

Ἀπεναντίας μὲ τὴν Πεπίτα εἶχε μεγάλο θάρρος φώναζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὸ μικρό του ὄνομα, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα βρισκόντουσαν μαζύ, πρὸς μεγάλη χαρὰ τόσο δική μου, ὅσο καὶ τοῦ Ζάν.

Ἤθελα νὰ βολιδοσκοπήσω τὴν Πεπίτα ὡς πρὸς τὶς διαθέσεις της ἀπέναντί του, μὰ κάθε φορὰ ποὺ ἀποφάσιζα νὰ τῆς μιλήσω σχετικῶς, δίσταζα τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ τὸ ἀνέβαλλα γιὰ ἄλλη φορά...

Ἡ Πεπίτα ὅμως, εἰλικρινὴς καὶ αὐθόρμητη ὅπως εἶνε σὲ ὅλα της, μὲ πρόλαβε.

— Ξέρεις, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα γελῶντας, χωρὶς κανένα ἄλλο πρόλογο, μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ ἔκλεψα τὴν ἀγάπη τοῦ Μωρίς...

— Ἀλήθεια; ἔκανα γελῶντας κι' ἐγὼ, μὰ κατὰ βάθος ζωηρὰ συγκινημένη. Μιλᾶς σοβαρὰ, Πεπίτα;

— Ναὶ, Τζουλιάνα μου. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιη πὼς εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ μου.

Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες αὐτό;

— Μὰ δὲν χρειάζεται μιὰ γυναῖκα πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ καταλάβη ἕναν ἄνδρα ποὺ εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ της. Λίγα βλέμματα, μερικὲς κουβέντες φτάνουν...

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τὴν ρώτησα μὲ κάποια ἀγωνία:

— Καὶ σὺ, Πεπίτα, τί αἰσθάνεσαι γιὰ τὸν Μωρίς;

Ἐκείνη γέλασε πάλι καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν εἶνε πραγματικὰ ἐρωτευμένος μαζύ μου, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ παντρευτῶ...

Ἡ ὄψι της πῆρε κάποια σοβαρὴ ἔκφρασι καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Τί περίεργα πράγματα ποὺ συμβαίνουν σ' ἐμᾶς τὶς γυναῖκες... Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψις, ὄχι ὅτι μποροῦσα ν' ἀγαπήσω τὸν Μωρὶς, ἀλλὰ οὔτε κἂν ὅτι μποροῦσε νὰ μοῦ ἀρέση... Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν τὸν εἶχα προσέξει ποτέ... Ἄλλοι ἄνδρες μοῦ ἄρεσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τοὺς εἶδα, μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μοῦ ἔγιναν ἀντιπαθητικοί... Μὲ τὸν Μωρὶς ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὅσο περισσότερο τὸν γνωρίζω, τόσο πιὸ πολὺ τὸν συμπαθῶ... Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ...

Καὶ ξεσπῶντας σὲ δυνατὰ γέλια, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν πιστεύω νὰ ζηλεύης γιατὶ σοῦ ἔκλεψα τὴν ἀγάπη του;... Ἐσὺ ἄλλωστε ἔχεις τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου σου, ποὺ εἶνε ὁ πιὸ ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

Εἶχε γίνει ὁ ἀχώριστος βοηθὸς τῆς Πεπίτας.

(Ἀκολουθεῖ)